

- Νικόλα τον βλέπεις εκείνο τον κορμό ? του είπε
- Ναι τον βλέπω. Τι σκέφτεσαι ?
- Πάμε να τον τοποθετήσουμε έτσι ώστε να έχουμε πρόσβαση στην άλλη όχθη του ποταμού.
- Δηλαδή θα τον χρησιμοποιήσουμε σαν γέφυρα ? Ρώτησε ο Νικόλας.
- Ακριβώς είναι η μόνη λύση του απάντησε η Λαμπρινή.

Τα παιδιά με πολύ δυσκολία κατάφεραν και σήκωσαν τον κομμένο κορμό. Προς μεγάλη τους έκπληξη κάτι τράβηξε την προσοχή τους καθώς μέσα στο κορμούπήρχε κάτι πολύ λαμπερό.

- Τι είναι αυτό ? Ρώτησε η Λαμπρινή.

Ο Νικόλας με δύναμη έχωσε το χέρι του μάσα στη κουφάλα του κομμένου δέντρου και τράβηξε ένα λαμπερό πετράδι. Μόλις συνειδητοποίησε τι είχε στο χέρι του φώναξε δυνατά

Είναι το πετράδι της Υπομονής. ΝΑΙ όντως υπάρχει.

Τα παιδιά χοροπηδώντας από χαρά πέρασαν το ποτάμι.

- Πιάνεις πουλιά στον αέρα Ξάδερφε , είπε η Λαμπρινή περήφανη.
- Βλέπεις κάτι αξίζουμε και εμείς , απάντησε περήφανος ο Νικόλας.

Τα παιδιά από την μία ήταν τόσο ευτυχημένα μα από την άλλη σκεφτόντουσαν τους δικούς τους και ήθελαν απεγνωσμένα να φύγουν από την κατάσταση στην οποία είχαν μπλέξει.

- Δεν σου λείπουν οι γονείς σου ? ρώτησε ο Νικόλας.
- Ναι μα ...εξάλλου θα βρούμε τα πετράδια και έτσι θα φύγουμε από εδώ. Αλλά αφού τώρα δεν μπορούμε να επιστρέψουμε ας απολαύσουμε την περιπέτειά μας.
- Έχεις απόλυτο δίκιο. Ελπίζω σύντομα να ξεμπερδέψουμε και να γυρίσουμε πίσω ασφαλής.
- Τώρα τα κορίτσια θα είναι στο σπίτι μου. Ο Βασίλης θα είναι στεναχωρημένος και όλο το Χωριό θα είναι στο πόδι ψάχνοντας να μας βρουν, είπε η Λαμπρινή.

Ξαφνικά ένας λυγμός ανέκοψε τη συζήτησή τους. Ένα μικρό κοριτσάκι φαινόταν στο βάθος να κάθεται μόνο του και να κλαίει.

- Ας την πλησιάσουμε , είπε ο Νικόλας.

Τα παιδιά έτρεψαν προς το μέρος της. Όταν το κορίτσι τους αντίκρυσε τρόμαξε ακόμα περισσότερο και δυνάμωσε την ένταση της φωνής της.

- Κοριτσάκι πως σε λένε ? Ρώτησε η Λαμπρινή.
- Με λένε Νεφέλη. Απάντησε τρομαγμένη